

Hồi 69

Ăn Lương Dân Mà Làm Giặc

Tánh cổng không đóng, Đức Uy kéo tay lão đạo sĩ đi vào.

Gian nhà không lớn nhưng có chiều dài, Đức Uy đưa tay gọi cửa nhưng cánh cửa chỉ khép hờ không khóa, hấn nói:

- Vậy cũng tiện, mình vô.

Nhưng vừa bước vào đại sảnh thì gặp ngay hai người bên trong bước ra, vừa thấy dạng Đức Uy, một tên đi nhanh ra trước, hấn là gã đại hán áo đen lụm mặt.

Hấn không nhìn Lý Đức Uy, mà lại nhìn lão đạo sĩ, mặt hấn hơi tái, hấn hỏi:

- Kiếm ai? Sao không báo trước mà đi vào ngang tàng như thế?

Lý Đức Uy lễ độ:

- Dám hỏi, đây có phải là chỗ của quan nha?

Đôi mắt của gã đại hán áo đen nhìn nhanh như dò xét và hấn hỏi lại:

- Có chuyện gì?

Lý Đức Uy chỉ lão đạo sĩ:

- Tôi bắt được tên gian tặc của Sấm tặc, nếu đây là chỗ quan nha thì tôi xin giao hấn lại, bằng không thì tôi dẫn đi nơi khác.

Vừa nói, năm ngón tay của Lý Đức Uy bóp chặt thêm chút nữa, và tuy đau quá, nhưng lão đạo sĩ đã hiểu ngay đó là hiệu lệnh ngầm.

Là con người khá thức thời vụ, lão đạo sĩ nín khe.

Gã đại hán áo đen biến sắc, gã nhìn chằm chập vào mặt gã lão đạo sĩ như để "phủ đầu":

- Sao? Người là phe đảng của Lý Tự Thành phải không?

Lão đạo sĩ làm thinh.

Cũng có thể vì mấy ngón tay của Lý Đức Uy quá mạnh mà cũng có thể lão không thể trả lời được vì vấn đề đã không còn có thể trả lời.

Gã đại hán áo đen đảo nhanh đôi mắt, có lẽ óc hấn cũng đang tính toán thật nhanh, hấn nói:

- Được rồi, cứ để hấn lại đây cho ta tra xét...

Lý Đức Uy mỉm cười chận ngang:

- Tự nhiên, đã mang đến đây thì phải giao lại chớ đem hấn đi đâu, nhưng cũng phải cần biết rõ ở đây..

Gã đại hán áo đen trợn mắt:

- Cái gì? Ta bảo hãy giao hấn lại đây còn muốn gì nữa? Tiền thưởng hả? Góp sức cho triều đình cho quốc gia mà còn muốn đòi tiền thưởng hả?

Cái lốt "phủ đầu" của hấn kể cũng khá mạnh, nhưng hiềm vì hấn lại đụng phải tay hơi khó nuốt.

Lý Đức Uy điềm đạm mỉm cười:

- Để lại thì để lại, không để lại ai đưa tới làm chi? Nhưng tôi đã nói rồi, tôi cần phải biết các hạ là ai? Là người có đủ thẩm quyền hay không? Bất giác đâu phải là chuyện chơi mà đụng ai giao nấy?

Gã đại hán áo đen quát lớn:

- Lớn gan, muốn làm phản phải không? Người chết!

Hấn bước lên và vung mạnh cánh tay.

Lý Đức Uy kéo lão đạo sĩ thối lui, cái đánh của tên đại hán áo đen vượt vào trong gió.

Lý Đức Uy cười:

- Đừng có làm hung, các hạ chỉ có hại chỗ không có lợi.

Gã đại hán áo đen giận run, nhưng ngay khi ấy bên trong có tiếng người:

- Lão Ngô, gì mà om sòm thế?

Lý Đức Uy nhận ra ngay tên cao cao mặc áo gấm dẫn hai tên nha lại "Uyển Bình" đến can thiệp vụ lộn xộn tại Lư Cấu Kiều hồi sáng.

Gã đại hán áo đen chỉ Lý Đức Uy:

- Tên này dẫn lão đạo sĩ đến bảo riết lão ấy là gian tế, tôi bảo giao lại cho ở đây tra xét, hấn không chịu hấn cứ hỏi chức vụ.

Tên áo gấm bước tới lừ mắt vào mặt Lý Đức Uy:

- Hứ, lại là người!

Lý Đức Uy gật đầu:

- Tôi chờ còn ai, hồi sáng tôi đã bảo hấn ta là gian tế của Sấm tặc mà ông không tin, ông để cho hấn chạy thoát, bây giờ tôi bắt được rồi đó.

Tên áo gấm cười lạt:

- Hồi sáng người làm loạn ở Lư Cấu Kiều, nhưng ta nghĩ mới lần đầu, ta rộng lượng tha cho, bây giờ người lại cố ý nói bậy nói bạ nữa, không có bằng chứng gì cả mà người bảo ta là gian tế, có lẽ người là gian tế là phải hơn.

Tên đại hán áo đen nói theo ngay:

- Đúng rồi, tại Lư Cấu Kiều cố tâm rối loạn chuyện làm ăn của dân chúng, hấn đúng là gian tế của giặc...

Cả hai tên đưa mắt ra hiệu cho nhau và cùng xông tới.

Lý Đức Uy lắc đầu cười:

- Thảo nào mà dân chúng không dám tố cáo gian tế, chưa bắt được gian tế thì mình đã bị gông đầu, các người một là làm việc hồ đồ hai cấu kết với giặc...

Hắn xòe ngửa bàn tay đưa tấm "Ngân Lệnh Bài" ra trước mặt và nói tiếp:

- Các người có biết vật này không?

Tên áo gấm và tên áo đen cùng tái mặt, chúng hoảng hốt thối lui.

Lý Đức Uy nghiêm giọng:

- Bây giờ ta hỏi, ai là gian tế của Sấm tặc?

Tên áo gấm lật đật cúi đầu:

- Tiểu nhơn có mắt không trông, không biết lệnh chủ giá lâm, xin lệnh chủ tha thứ cho.

Lý Đức Uy cất lệnh bài và nghiêm giọng:

- Đứng lại tử tế cho ta hỏi.

Hai tên cung kính đứng xuôi tay.

Lý Đức Uy hỏi:

- Hãy cho ta biết người của "Đông Xưởng" phái đến đây do ai cầm đầu?

Tên áo gấm vòng tay:

- Bẩm lệnh chủ, chỉ có hai người của tiểu nhơn được phái đến thôi chớ không có đi cả đội.

Lý Đức Uy cau mặt:

- Hai người mà đủ để hành sự sao?

Tên áo gấm đáp:

- Bẩm lệnh chủ, tiểu nhơn đến đây hợp với đám sai dịch của huyện Uyển Bình.

Lý Đức Uy hỏi:

- Đông Xưởng phái hai người đến đây để làm gì?

Tên áo gấm đáp:

- Bẩm lệnh chủ, chúng tiểu nhân đến đây để dò xét và trừ bọn gian tế xâm nhập phá hoại.

Lý Đức Uy gặt lại:

- Đó là nhiệm vụ của các người phải không?

Tên áo gấm cúi đầu:

- Bẩm vâng.

Lý Đức Uy nói:

- Nhiệm vụ là như thế, vậy mà khi đến đây lại để mặc cho bọn này kéo bè lũ ngồi ngay đầu cầu lợi dụng chuyện "thiên cơ huyền hoặc" để ly tán dân tâm, sĩ khí như thế?

Tên áo gấm cúi đầu lấp bắp:

- Cái đó.. cái đó vì chưa có bằng cứ mà lệnh chủ chắc cũng biết luật quan, nếu không có bằng cứ thì không được bắt cần bắt bậy làm xôn xao dư luận.

Lý Đức Uy cười:

- Hay, các người giỏi nói lảm, cũng như khi gặp dân lành thì các người "phủ đầu" cũng giỏi lảm, nhưng ta hỏi, tên này đưa bè đảng đến ngồi ngay tại đầu cầu tuyên truyền "thiên cơ", nếu ai là người đi ngang qua cầu cũng không thể không nghe thấy phải không?

Tên áo gấm cúi đầu:

- Bẩm lệnh chủ, chuyện đó tiểu nhân không dám nói là không có, nhưng vì tiểu nhân chưa nghe nên không thể bắt họ được...

Lý Đức Uy cười:

- Lạ quá, ai cũng nghe mà những người có nhiệm vụ bắt giặc lại không nghe, tại sao vậy cà?

Tên áo gấm ấp úng:

- Có lẽ... có lẽ thì tiểu nhân đi qua là chúng nín không nói nữa.

Lý Đức Uy gật đầu:

- Cứ theo cách nói của người thì hình như người cũng biết chúng đang tụ tập nơi đầu cầu để tuyên truyền bậy bạ, người cũng muốn tìm bắt nhưng hiềm vì không nắm được bằng cứ phải không?

Như chụp được cái phao khi gần chết đuối, tên áo gấm dạ liên:

- Đúng, đúng, Lệnh chủ nói thật đúng, giá như có được chút bằng cứ thì bọn này dừng hòng thoát khỏi tay tiểu nhân.

Lý Đức Uy gật gù:

- Vậy thì ta hỏi nghe, các người nằm trong cơ mật viện, các người mặc thường phục, trà trộn trong dân chúng để làm nhiệm vụ gì? Mặc thường phục đi dò dẫm tìm gian bất gian, khi nào cần thiết mới ra mặt, không cần thiết thì cứ giữ tư thế của một tên dân thường, điều đó, làm việc cho cơ quan "Đông xưởng" các người phải thuộc nằm lòng. Vậy thì khi tại đầu cầu, nếu quả có rối loạn an ninh trật tự thì đó là chuyện của sai dịch huyện "Uyển Bình", tại sao người ra mặt? Tại sao ta bắt bọn gian tế tuyên truyền phá hoại đến đây thì người lải đánh "phủ đầu" gọi ta là gian tế?

Tên áo gấm phát run:

- Bẩm lệnh chủ, thật tiểu nhân... đại đột hồ đồ...

Quả là tay mềm mép, đầu tiên khi đến đây, Lý Đức Uy đã bảo chúng hồ đồ, chúng không chịu, bây giờ lại tự nhận là hồ đồ, vì cái tội hồ đồ, bất thông vẫn còn nhẹ hơn tội kết cấu cùng gian tế.

Lý Đức Uy thở ra:

- Tại Trường An, "Đông Xưởng" đã cấu kết với Mãn Châu làm chuyện mãi quốc cầu vinh, không ngờ tại đây, cách Kinh sư không bao dặm đường bọn người lại cũng thông đồng với Sấm tặc, mưu bán đứng quốc gia, Đại Minh triều đang lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, các người hãy tự vấn lương tâm, đối với quốc gia với cha mẹ, với bá tánh, các người có hổ thẹn hay không? Ta chấp chưởng Ngân Bài là gánh lấy trọng trách vì dân vì nước, ta không thể để cho bọn sâu dân một nước tung hoành. Ta đã nói hết lời, các người! nếu còn chút lương tâm thì hãy quay mặt về hướng Bắc lạy triều đình, lạy tạ bá tánh rồi tự xử.

Tên áo gấm lừ mắt ngăm ra hiệu cho tên áo đen và cả hai cùng thét rập lên lao mình vung tay tấn công một lượt.

Lý Đức Uy cho tay vào lưng và rút mạnh ra:

- Ta đau lòng mà thi hành án lệnh...

Hai vòi máu bắn ra, hai thầy người gục xuống.

Không một tiếng rú, không một tiếng rên.

Lão đạo sĩ thụt đầu gần khuất tới vai:

- Độc quá!

Chùi thanh Ngự trường kiếm vào tà áo hai tên phản nghịch và lắc đầu:

- Không, nếu độc thì ta đã chẳng để cho bốn tên thuộc hạ của người yên ổn, nhưng ta không thể để cho bọn ăn cơm của dân mà ngăm theo hại dân như thế, ta chỉ giết những người cần phải giết.

Cho thanh kiếm vào lưng, Lý Đức Uy bỗng rơi nước mắt.

Lão đạo sĩ nhướng mắt:

- Sao? Đã giết mà vẫn còn thương à?

Lý Đức Uy lắc đầu:

- Không, làm sao ta lại thương cái bọn ám hại đồng bào! Ta khóc là khóc cho dòng máu của con dân nhà Hán...

Tên đạo sĩ cúi đầu.

Lý Đức Uy hỏi:

- Người cũng là một con dân nhà Hán, phải không?

Gã đạo sĩ ngẩng mặt lên, giọng nói hẩn hơi run:

- Hết chuyện rồi thì đi.

Lý Đức Uy lắc đầu:

- Đừng vội, bây giờ thì người đã biết ta rồi, lẽ tự nhiên người biết mục đích của ta khi tìm Lý Tự Thành, ta tìm hắn để bắt hắn, để giết hắn tạ tội với trời đất với sanh linh nhưng cũng có thể ta làm không được mà hắn sẽ có tấm địa đồ, lợi hại rõ ràng như thế, người có dẫn đi hay không là tùy ý.

Lão đạo sĩ gật đầu:

- Được, ta bằng lòng dẫn đi.

Lý Đức Uy gật đầu:

- Như thế là tốt.

Lý Đức Uy dẫn lão đạo sĩ ra khỏi cửa là thấy Lăng Phong.

Chung quanh hẳn có mấy người trẻ ăn vận theo lối nhà quê tầm thường, nhưng nhìn qua Lý Đức Uy biết ngay đó là những cao đệ trẻ tuổi Cùng Gia Bang.

Lý Đức Uy cũng biết ngay là họ đến để tiếp tục điều khiển cơ sở "phòng gian" của Đông Xưởng đang bỏ ngõ, họ hơn hẳn đám mật thám được hưởng lương cao của triều đình về phương diện trung nghĩa, họ không thể có chuyện thông đồng mãi quốc cầu vinh.

Họ có mặt nơi đây là Lý Đức Uy đã yên lòng.

*

* *

Lão đạo sĩ đưa Lý Đức Uy đến Chương Đức.

Trên vọng lâu thành Chương Đức đã thay đổi ký hiệu kỳ.

Lá cờ hiệu của Minh triều không biết hạ xuống bao giờ, thay vào đó là một lá đại kỳ đề chữ "Lý" thật lớn.

Trên vòng thành, dưới cửa thành dày đặc những tên lính áo vàng diệp vũ giương oai, trông dáng cách coi như trên đời này chỉ có mỗi họ thôi, ngoài ra, ai cũng đều là... sâu bọ.

Lý Đức Uy nghe lòng mình quặn thắt, như thế này thì đất đai đã thuộc về chúng quá nhiều rồi.

Hắn hỏi nhỏ:

- Lý Tự Thành tại Chương Đức phải không?

Giọng tên đạo sĩ có vẻ khó chịu:

- Không tại Chương Đức thì ta đưa các hạ đến làm gì? Không lẽ tình trạng này lại dẫn đi ngoạn cảnh?

Lý Tự Thành ở đây, cần giết được hắn là giải quyết được đầu não quân giặc, cho dầu chưa bình được hoàn toàn nhưng thế giặc nhứt định sẽ loạn.

Hắn cố ẩn nhẫn, không muốn trừng trị tên đạo sĩ khốn kiếp này.

Lý Đức Uy xòe bàn tay phải ra, lòng bàn tay có mảnh giấy bằng ngón tay, mảnh giấy đề hai chữ Chương Đức.

Tên đạo sĩ ngơ ngác.

Lý Đức Uy nói:

- Bằng hữu của ta trao mảnh giấy này khi đi ngang qua Lư Cấu Kiều, cũng may là người không lừa ta.

Lão đạo sĩ mím môi làm thinh.

Lý Đức Uy hỏi:

- Chúng ta làm sao vào thành?

Lão đạo sĩ nói giọng nhát gừng:

- Đến đó rồi biết, có ta chỗ nào vào cũng được.

Mặt trời đã chìm sau núi, hơi lạnh đã ngấm vào người, Lý Đức Uy nói:

- Trời sắp tối rồi, chúng ta mau vào thành, ta nói trước, nếu hành tung của ta bị bại lộ, đám lính trên thành không làm gì ta được tất nhiên là chuyện đó phải trả giá ít nhất là một mạng người nghe.

Hắn nói không lớn, không gằn, nhưng giọng hắn chắc nịch, giọng nói đó, lão đạo sĩ đã có nghe rồi, khi hắn nói với hai tên Đông Xưởng và giọng nói đó đã được thực hiện như đinh đóng.

Lão đạo sĩ trả lời:

- Yên lòng, ta vẫn còn cần tấm bản đồ để dâng công mà.

Giọng nói thật tự tin, thật phách lối, hắn đã chứng kiến tài nghệ của Lý Đức Uy, hắn đã biết hắn không làm sao thoát được, trừ phi Lý Đức Uy buông thả hắn, thế nhưng hắn vẫn công nhiên ương ngạnh.

Bằng vào dáng cách đó, lực lượng địch tại Chương Đức này không thể xem thường.

Lý Đức Uy mỉm cười:

- Được như vậy là tốt lắm, đi vào.

Hai người vừa đi được một khoảng nữa, cách cửa thành không xa lắm, chợt nghe tiếng ngựa phía sau và có tiếng kêu:

- Nhị vị, đợi tôi với, nhị vị...

Tiếng kêu của người con gái, Lý Đức Uy quay lại thấy một con lừa đen nhỏ nhỏ, chạy lóc tóc đằng sau trên lưng lừa, một cô gái mặc quần áo vải thô, trên lưng lừa, trước chỗ ngồi cô ta lại có một bọc bằng vải, xem dáng cách giống người tị nạn.

Cô gái thật đẹp, nước da thật trắng, trắng đến ửng hồng, nhưng bụi đất bám đầy, như đã phải trải qua đường xa dẫu vội.

Nhưng với con mắt của Lý Đức Uy, hắn thấy ngay đó là sự cố ý chà xát đất bụi cho lem luốc, sự cố ý thường xảy ra trong hoàn cảnh bình hoang mã loạn của những cô gái còn nhỏ tuổi, linh đình.

Ban đầu, Lý Đức Uy cho đó là một cô gái chạy nạn, nhưng hắn lại thấy không phải, vì chạy nạn thì phải đến chỗ bình yên chớ sao lại đến nơi giặc đóng. Con lừa đã lóc thóc đến gần, cô gái nháy xuống cười gượng gạo để "làm quen":

- Nhị vị có phải vô thành không?

Lão đạo sĩ nhìn cô ta từ đầu đến chân, nhưng đôi mắt của lão lạnh băng không thềm lên tiếng.

Lý Đức Uy gật đầu nhè nhẹ:

- Phải, chúng tôi vào thành, cô nương chắc...

Cô gái cúi đầu như e thẹn, cô ta đáp nhỏ:

- Tôi cũng muốn vào thành, tôi có người cậu trong đó, nghe nói thành bị phá, tôi đến thăm cậu tôi nhưng tôi sợ vào thành không được xin nhị vị giúp đỡ.

Nàng nín lặng không nói hết câu, những tiếng sau cùng nàng thay bằng ánh mắt, nàng nhìn Lý Đức Uy bằng tất cả sự khẩn cầu.

Lý Đức Uy nghe lòng bất nhẫn, hắn muốn gật đầu nhưng nghĩ mình cũng không chủ động, hắn quay qua hỏi lão đạo sĩ:

- Được không?

Lão đạo sĩ vẻ mặt cứ lạnh băng băng:

- Đi thì đi.

Đôi mắt cô gái không mở lớn hơn nhưng ngời ánh sáng, nàng nói thật nhanh như sợ không kịp:

- Đa tạ đạo trưởng, đa tạ đạo trưởng.

Và nàng ngó Lý Đức Uy, ánh mắt này mới là cảm tạ thật tình:

- Xin đa tạ công tử.

Lý Đức Uy suýt đã bật cười, không biết cô nàng nhìn hắn bằng con mắt nào mà lại gọi hắn là "công tử", hắn nghĩ có lẽ do chiếc áo trắng của mình!

Hắn nói:

- Cô nương không nên khách sáo, cũng đều là người cần vào thành như nhau là phải nương nhau.

Hắn không muốn nói tiếng "giúp đỡ nhau", hắn nghĩ câu nói đó không thể do hắn nói.

Hai người đi trước, cô gái mang bọc hành lý dẫn con lừa đen lóc cóc theo sau, đôi mắt nàng nhảy lên nhảy xuống từ đầu tới chân của Lý Đức Uy, hình như nàng thấy hắn mới thật là người ơn, còn lão đạo sĩ chỉ bằng lấy lệ.

Đi được ít bước, cô gái vụt hỏi:

- Dám hỏi, chẳng hay đạo trưởng danh hiệu là chi?

Lão đạo sĩ như "tát nước":

- Ngọc Hư

Cô gái gật gật:

- À, thì ra đây là Ngọc Hư đạo trưởng...

Lý Đức Uy cũng gật thềm: "Mối chân nhân đây bây giờ thì biến thành Ngọc Hư, pháp hiệu sao mà nhiều quá vậy?"

Nhưng ánh mắt của cô gái mới hơi tròn:

- Ủa, trùng hợp quá vậy? Tôi cũng họ Lý.

Dáng điệu cô gái vừa ngây thơ vừa "vô tâm", cô ta không có dáng lo lắng gì cả, cho dầu đã có chỗ nương để vào thành, thì ít nhất cô cũng phải lo nghĩ đến người cậu của cô ta, bao nhiêu ngày nay, thành bị hãm, người ly tán, thế nhưng sắc diện của cô ta lại tỉnh bơ.

Nhưng Lý Đức Uy nghĩ có lẽ bản chất của cô ta là như thế chứ không phải vô tâm, nếu không lo nghĩ đến người cậu thì thân gái một mình làm sao lại đi vào chỗ binh mã rộ ràng?

Nghĩ đến chuyện khó khăn cho một cô gái trong cảnh hỗn độn không phân vương pháp này, Lý Đức Uy nhẹ cau mày:

- Cô nương từ đâu đến?

Cô gái đáp:

- Tôi từ Đại Danh đến, còn nhị vị?

Lý Đức Uy không trả lời, hẩn nói:

- Trong hoàn cảnh này, cô nương một mình đáng lý không nên đến nơi này.

Cô gái cúi đầu:

- Đa tạ công tử, tôi biết, nhưng cậu tôi kẹt trong thành mà chúng tôi chỉ có hai mẹ con, so sánh thì tôi không thể để mẹ tôi đi.

Lời nói đó đúng.

Thân gái tuy khó khăn nhưng dầu sao cũng không thể để một bà già lặn lội.

Lý Đức Uy muốn nói thêm, nhưng đã đến cửa thành, ba bốn tên áo vàng đao thương lờm chờm xông ra, họ đối với dân chúng y như là.. giặc.

Lão đạo sĩ móc trong lưng ra một tấm thẻ nhỏ bằng đồng, trên tấm thẻ có khắc một chữ "Lý".

Bọn áo vàng dừng lại, một tên trong bọn nhìn Lý Đức Uy bằng con mắt xoi mói, và cũng bằng con mắt đó, hẩn dời qua cô gái, mắt hẩn vội sáng lên.

Không phải thứ sáng của quang minh mà là thứ sáng của lòng bất chánh.

Hẩn hỏi:

- Hai người này cùng đi chung phải không?

Đã từng đối diện với những chuyện khủng bố, Lý Đức Uy rất tỉnh táo nhưng cô gái thì có phần sợ sệt, cái người ngây thơ vừa rồi biến mất, da mặt cô ta đã xám xanh...

Lý Đức Uy thương hại vô cùng, bây giờ chỉ cần thấy lão đạo sĩ có một cử chỉ nào biến động là hấn sẽ quật chết lão ngay, bằng giá nào hấn cũng phải cứu cô bé đáng thương ra khỏi hang hùm...

Hấn đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng lão đạo sĩ đã gật đầu:

- Phải rồi, cùng một bọn.

Lý Đức Uy ngậm thở hắt một hơi dài.

Tên gác cửa toét miệng cười:

- Lão đại ca, chuyến này mang ở đâu về một "món" khá quá vậy? Lần sau làm ơn đừng có mang theo cái thứ làm cho người ta chảy nước dãi đó nghe, đi vào đi.

Cả đám lính áo vàng phát cười ồ.

Giọng cười mất dạy của chúng làm cho Lý Đức Uy tuy đã thường xuyên, nhưng hấn thấy ruột gan muốn lộn lên.

Lão đạo sĩ vẫn lơ lửng như một bình cây, lão dẫn Lý Đức Uy và cô gái vào thành.

Đúng là con gái.

Nhất là cô gái nhỏ.

Mới xanh mặt chưa kịp có máu lại đây, nhưng khi qua khỏi cửa thành là cô ta cười hấn hất:

- Thật không ngờ nhị vị lại là...

Thật là nguy hiểm.

Một chuyện lăm lăm không thể có được.

Đầu có thể đứt, máu có thể chảy nhưng cái hơi hám "giặc" nhất định Lý Đức Uy không thể nào để nó dính vào mình.

Cái ý thức chống giặc mạnh quá làm cho hấn mất cả sự bình tĩnh dè dặt, hấn cải chánh ngay:

- Lão này, chớ tôi thì không phải.

Cô gái sững sốt:

- Ủa, đạo trưởng phải, còn công tử không phải? Thế sao công tử lại...

Lý Đức Uy nói:

- Điều đó không quan hệ đến cô nương, cô nương không cần phải hỏi, hãy mau đi tìm cậu của cô đi.

Quả thật cô gái rất dễ dạy, cô ta không hỏi nữa, cô ta chỉ nhìn Lý Đức Uy bằng đôi mắt lạ lùng và với tất cả lời lẽ, cử chỉ thiên ân vạn tạ, cô ta vái chào hai người rồi dắt con lừa đen lóc cóc chạy đi.

Tiếng lóc cóc của con lừa khuấy mất vào ngõ quanh, Lý Đức Uy quay lại hỏi:

- Bây giờ chuyện của chúng ta làm sao?

Lão đạo sĩ lạnh lùng:

- Chuyện đó không phải thuộc phần ta.

Lý Đức Uy nói:

- Lão đạo sĩ, ta xin báo cho lão biết trước, không phải đến đây rồi là lão tưởng sẽ hơn ta...

Lão đạo sĩ hất mặt:

- Người nên nhớ rằng nơi đây muốn tướng có tướng, muốn binh có binh, ta bằng lòng dẫn người đi, nhưng người phải đưa tấm địa đồ ta cầm trước.

Lý Đức Uy nhìn lão bằng tia mắt hơi nặng:

- Lão đạo sĩ, đứng vào lập trường của một người vì dân mà diệt bạo, ta có thể giết một trăm mạng như người, nhưng ta không muốn vì đây là một nước trao đổi, lão đừng làm ta phải buồn lòng.

Lão đạo sĩ nhìn quanh như để ước lượng, thế lực của lão ta và cuối cùng lão nhún vai:

- Bây giờ chỉ có hai con đường, một là trao tấm địa đồ cho ta, hai là người tự tìm đường.

Lý Đức Uy nhích lên:

- Ta sẽ tìm đường, nhưng ta cần nói với người hai việc.

Lão đạo sĩ hất mặt:

- Nói đi.

Lý Đức Uy nói thật chậm như gần từng tiếng:

- Thứ nhất, người là tên giặc làm hại dân lành, tội đó đáng chết, thứ hai, người đã bằng lòng vì khi ở Lư Cấu Kiều, sau khi hai tên "Đông Xưởng" phản bội triều đình, ta đã có nói rằng ta không ép, thế nhưng người lại bằng lòng, bây giờ người phản lại sự giao kết của chính người, người đáng chết.

Lão đạo sĩ chớp mắt và lão nhún chân lao vào bóng tối.

*

* *

Thành Chương Đức là một chỗ tương đối phần ba, tuy không bằng các tỉnh miền Tây, nhưng vẫn là nơi đô hội.

Trước khi chưa có loạn, khoảng tối như bây giờ thì khắp nơi đèn đuổi sáng choang, thiên hạ dập dìu. Ở đây về đêm, người ta thường ngủ trễ, vì bên ngoài có nhiều chỗ buôn bán, nhất là những chỗ ăn uống, cờ bạc.

Nhưng bây giờ thì khác, không nơi nào có được ánh sáng đầy đủ, nhất là trong những hẻm nhỏ là tối om.

Lão đạo sĩ phóng vào một ngõ tối om trước mặt.

Lý Đức Uy không vội, hấn phóng theo cho tới gần cùng ngõ hẻm hấn mới nhấc tay lên.

Lão đạo sĩ ngã xuống nằm dài bất động...

- - o O o- -